

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 5/2017

Uskonpuhdistus 500: Mitä oikein juhlimme? s. 6

Luterilaisena
maailmalla s. 4

Seurat tavoittavat
uusia ihmisiä s. 9

MILLAINEN LUTERILAINEN?

✍ JUHANA POHJOLA

”Oletko todellinen luterilainen?” Näin eräs opiskelija kysyi minulta. Uskonpuhdistuksen merkkivuonna kysymys polttaa erityisesti. Luterilaisuuden nimen alta löytyy vaikka mitä. Millaista luterilaisuutta haluamme sitten Lähetyshiippakunnassa elää ja edistää?

Luterilaisuudessa on kyse Kristuksesta ja hänen lahjoistaan. Uskonpuhdistuksen isät jättivät meille valtavan uskonopillisen aarteen Tunnustuskirjoissa. Tämä kulta puhdistettiin kolmen taistelurintaman ahjossa. Rooman kirkkoon nähden opetettiin jumalattoman ihmisen vanhurskauttamista uskon kautta Kristuksen tähden. Polttopisteessä oli Kristuksen armo ja ristintyö. Reformoituihin kirkkoihin ja uudestikastajaliikkeisiin liittyen julistettiin, miten Kristus on todella läsnä ja Pyhä Henki toimii ulkoisten välineiden Raamatun, kasteen ja ehtoollisen kautta. Polttopisteessä oli Kristuksen ihmiseksi syntyminen eli Jumalan konkreettinen läsnäolo aineellisessa maailmassa. Nämä opilliset kysymykset ovat yhä ajankohtaisia. Mutta uskonopillinen perintömme ei yksin muodosta luterilaista identiteettiämme.

Luterilaisuus elää historiallisessa jatkumossa. Edesmennyt ruotsalainen piispa Bo Giertz korosti, miten nykyinen luterilaisuus Pohjoismaissa ammentaa kolmesta lähteestä: lännen kirkon, uskonpuhdistuksen ja kansallisten herätysten perinnöstä. Kaikki nämä ovat muokanneet hengellisen elämämme muotoja ja rakenteita. Kaikkea ei kannata omaksua, mutta hyvästä tulee pitää kiinni. Keskiajan lännen kirkosta kannamme mielellämme mukana esimerkiksi liturgisia aarteita ja piispallista järjestystä hiippakunnassa. Uskonpuhdistuksen kansankielistä katekismuskristillisyyttä haluamme edustaa myös tällä vuosi-

tuhannella. Herätysten aikojen perintö elää keskellämme seurakunnissamme esimerkiksi lähetysrakkauden ja maallikkopalvelun muodossa. Lisäksi työmme ytimessä on synnin ja armon herätysjulistus. Kaikki perintöarkun lahjat soivat yhdessä eri vuosisatoina syntyneissä virsissämme!

Luterilaisuuden tulee elää ajassa, mutta ei ajan hengestä. Kirkko elää aina vuorovaikutuksessa ympäröivään yhteiskuntaan ja kulttuuriin. Tässäkin voimme nähdä kolme puolta. Uskonpuhdistus syntyi ja luterilaisuus eli pitkään *yhtenäiskulttuurin* aikaa. Kirkko ja valtio olivat naimisissa keskenään. Kuninkaan määräyksestä kaikkien oli oltava pakosta luterilaisia Ruotsin valtakunnassa. Rahat tulivat valtion kassasta. Papit olivat myös valtion virkamiehiä. Jos nousi kirkkoa vastaan, nousi hallitsijaa vastaan. Koko kansa oli hyvän opetuksen ja jumalanpalvelusten piirissä, mutta kirkko maksoi siitä kalliin hinnan: teologis-toiminnallisen itsenäisyyden menetyksen. Tämä viinoutuma vaivaa yhä.

Osin tähän epäpyhään liittoon vastareaktionä nousee *yksilökulttuuri*. Ranskan vallankumouksesta lähtien usko on siirtynyt yksityisasiaksi länsimaissa. Pietismi puolestaan siirsi uskon keskukseen yksilön kääntymisen, kokemuksen ja pyhityselämän. Virkamiesmäisen kirkon ja sen jumalanpalvelusten sijaan on kokoonnuttu usko-vaisten ryhmissä kodeissa ja seuratuissa maallikkovetoisesti. Jumala sanoo painotettiin, mutta sakramentit ja jumalanpalvelus jäivät varjoon.

Uuden vuosituhannen myötä elämme *monikulttuurisessa* maailmassa maailmankatsomusten vapailla markkinoilla. Ei vain luterilaisuus, vaan koko kristinusko on menettänyt asemansa länsimaissa. Kun ihmisen omasta kokemuksesta ja itsetoteuttamisen va-

paudesta on tullut kaiken mitta, kuka enää kärsii kuulla, miten Jumala sanassaan velvoittaa opillisesti uskomaan ja moraalisesti elämään? Suuntana merkkivuotta viettävässä maassamme on, että jos opettaa ihmisille koko Raamatun, voi joutua valtakirkkoa ja valtiota vastaan. Suuret rakenteet ovat murenemassa. Kirkon tulevaisuus ei olekaan massarekistereissä ja veromiljoonissa eikä oman uskonollisen itseilmaisun näennäisvapauksessa, vaan pienemmissä perintönsä todesta ottavien Jumalan perheväen yhteisöissä.

Miten siis olla luterilainen, joka on samanaikaisesti uskollinen oppiperustalleen, jatkaa hengellistä historiallista perintöä, kulkee toiminnallis-taloudellisesti itsenäisesti, elää seurakunnassa eristäytymättä tässä ajassa ja kohtaa ihmisiä Kristuksen rakkaudella ja totuudella?

Tätä me Lähetyshiippakunnassa luterilaisena kirkkona yhdessä opettelemme. Yksi lupaus meitä kantaa. Kirkon Herra ei ole kanssamme vain 500 vuotta, vaan joka päivä maailman loppuun asti!

SATAKUNTA NUORTA SINUT ON KUTSUTTU -TAPAHTUMASSA

REETTA SYRI JA HANNA ISO-OJA EMMA SUMUVUORI

Noin satapäinen joukko saapui syyskuuisena lauantaina Lähetysliippakunnan historian toiseen eri-ikäisten nuorten tapahtumaan, joka järjestettiin tänä vuonna Pohjanmaan lakeuksilla, Seinäjoella.

Lintuviidan koulun aulaan kävi iloinen kuherrus, kun nuoria saapui junalla ja kimpakyydeillä eri puolilta Suomea Sinut on kutsuttu -tapahtumaan. Luokkaan seurakunnan pastori Markus Pöyry sai johdattaa nuoret yhteiseen hetkipalvelukseen, ja heti ensihetkestä oli selvää, että nyt muuten lauletaan eikä vain tuumata.

OPETUSTA ILOSTA JA SEURAKUNNASTA

Ohjelmaa jatkettiin kanavissa, joissa isointa joukkoa luotsasivat pastorit Miika Nieminen ja Jani-Matti Ylilehto. Varhaisnuoret pohtivat iloa. Mitä Raamattu opettaa ilosta? Mistä löytyy todellinen ilo? Kanavan jälkeen näytti ja kuulosti siltä, että ilo löytyi, eikä sitä voinut piilottaa.

Ripari-ikäiset nuoret pohtivat pastori Antti Lehtbäckin kanssa seurakuntaa, onko minua kutsuttu ja onko sillä väliä. Parikymmentä nuorta aikuista kysyi yhdessä pastori Markus Pöyryn kanssa, mitä on yhteiskristillisuus tai onko yhteyttä eri kirkkokuntaan kuuluvien kanssa.

Luokkaan seurakuntalaiset touhuvat tapahtuman puitteissa laittaen ruokaa, siivoten, majoittaen, lahjoittaen, kuljettaen ja ennen kaikkea rukoillen. Ilo oli yhteinen. Nuoria on paljon, ja he tarvitsevat omia, yhteisiä tapahtumia, joissa saa olla yhdessä, jakaa heille tärkeitä asioita ja rohkaistua: en ole yksin, meitä on näin monta.

TAPAHTUMASTA NUOREN SILMIN

Yksi tapahtuman järjestelyihin osallistunut on Hanna Iso-oja, Luokkaan seurakuntalainen.

Seinäjoelle tultiin yhteen kuulemaan opetusta ja pitämään hauskaa.

- Tapahtuma alkoi hartaudella, jonka jälkeen jakauduimme kolmeen kanaan. Varkkareiden opetus oli melko toiminnallista, ja teimme monia asioita ryhmissä.

- Opetuksien välissä oli välipala ja niiden jälkeen keittopäivällinen. Ruoka oli maistavaa. On hämmästyttävää, kuinka hyvin kaikki meni, vaikka keittiötä ei ollut käytössä. Minua ihmettytti myös, kuinka paljon ruokaa tarvitaan isolle joukolle. Sain nimittäin nähdä keiton määrän, koska se valmistettiin meidän kotonamme.

- Päivällisen jälkeen vuorossa oli meidän nuorten suunnittelema iltaohjelma. Sitten Markus- ja Antti-pastori pääsivät estradille. He lukivat murteella kirjoitetun tekstin, johon lisäiltiin adjektiiveja, jotka kerättiin nuorilta. Hauskuutta lisäsi, että Markus toimi lukijan päässä ja Antti käsinä. Heidän eteensä pöydälle oli kerätty kaikenlaista krääsää, jolla Antti sitten häiritsi Markusta.

KAUKANA ASUVAT YSTÄVÄT TULIVAT YHTEEN

- Yhteislaulun jälkeen siirryttiin leik-

keihin. Monien kasvoilla loisti hymy. Olin vetämässä yhden leikin. Omaksi ihmetyksekseni en jännittänyt yhtään, vaikka olin yli sadan ihmisen edessä! Muutenkin ohjelma meni sujuvasti, ja ainakin minulla oli tosi hauskaa.

- Iltahartauden jälkeen söimme ilta-palaa. Iltapalan yhteydessä sai vapaasti oleskella muiden kanssa. Joukko alkoi hajaantua, kun osa vietiin junalle, toiset menivät autolla kotiin ja jotkut yöpyivät seinäjokelaisten luona ja lähtivät vasta myöhemmin kotiin. Vähitellen ruokia alettiin kerätä pois ja paikkoja siivota.

- Taivaan Isälle suuri kiitos tästä mahtavasta tapahtumasta ja siitä, miten hyvin se meni! Kiitokset myös kaikille, jotka olivat mukana toteuttamassa sitä, lahjoittamassa ruokia, auttamassa siivoamisessa ja muussa sekä muistivat tapahtumaa esirukouksissaan. Toivottavasti tapahtuma järjestetään myös tulevina vuosina, sillä se oli ainakin minun syksyni kohokohta, ja odotimme sitä kavereiden kanssa kovasti. Se toi kaukana asuvatkin ystävät lähelle ja mahdollisti monien ihmisten kohtaamisen.

Pyhäkön lamppu 5/2017

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Luterilaisena maailmalla
- 6 Uskonpuhdistus 500: Mitä oikein juhlimme?
- 8 Mooses ja hänen Herransa
- 9 Seurat tavoittavat uusia ihmisiä
- 10 Yksin Jumalalle kunnia – soli Deo gloria

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

- 11 "Minä olen elämän leipä"
  - 12 Varför är jag lutheran?
  - 14 Lähetystyössä japanilaisessa pappisseminaarissa
  - 15 Hartaus
  - 16 Syntisten sairaalaa Parikkalaan rakentamassa
- Kannen kuva: Ferdinand Pauwels: Luther naulaa 95 teesiä vuonna 1517

LUTERILAISENA MAAILMALLA

✍ TOIM. SAMULI SIIKAVIRTA 📷 KOTIARKISTOT

Millaista on lähteä suomalaisesta tunnustuksellisesta luterilaisesta seurakunnasta ja muuttaa maailmalle? Millaista on elää luterilaisessa seurakunnassa toisaalla, ja miltä Suomen siion näyttää etäältä katsottuna? Tässä jutussa näitä kysymyksiä tarkastellaan eri maiden perspektiivistä, kolmen seurakunnistamme maailmalle päätyneen tarinan kautta.

SAKSASSA TUNNUSTUKSELTAAN LUTERILAISET OVAT PIENI VÄHEMMISTÖ

Jukka ja Sofia Aro sekä lapset Kaisa ja Leevi asuvat Münchenissä, Saksassa.

Uskonpuhdistuksen 500-vuotista historiaa juhlistaan Saksassa näyttävin menoin. Vaikka yleinen tapakulttuuri on Etelä-Saksassa Suomea perinteisempää, ja maaseudulla kristilliset perinteet ovat arvossaan, monen saksalaisen kanssa puhe kristinuskosta rajoittuu kysymykseen ”oletko katolinen vai evankelinen?” Katolinen viittaa tietysti roomalaiskatoliseen kirkkoon, mutta siihen liittyvät myös mielikuvat konservatiivisesta ja tiukkapipoisesta. Evankelisella taas tarkoitetaan yleensä Saksan evankeliseen kirkkoon EKD:hen kuuluvien maakirkkojen jäseniä. Katolisen vastakohtana se on myös avarakatseisuuden ja vapaamielisyyden synonyymi.

Mihin tässä jaossa sitten kuuluu luterilaisuus? Vaikka jotkin maakirkot ovat nimeltään evankelis-luterilaisia, niiden tunnustuspohja on kaukana luterilaisesta. Joukossa on täysin

reformoituja ja unioniseurakuntia, ja luterilaisimmatkin niistä ovat joko pakosta tai vapaaehtoisesti omaksuneet osia uskonpuhdistuksen reformoidusta haarasta. Muodollisesti tämä on ilmaistu 1970-luvun alussa Leuenbergin konkordiassa, jossa luterilaiset ja reformoidut solmivat kirkollisen yhteyden, esimerkiksi täyden ehtoollisyyden, ja jonka evankeliset maakirkot ovat allekirjoittaneet.

Saksassa toimii myös pieniä tunnustuksellisia luterilaisia kirkkoja, joista suurimpaan, Saksan itsenäiseen luterilaiseen kirkkoon (SELK), myös meidän perheemme kuuluu. SELK:n juuret ulottuvat kirkkotaisteluun 1800-luvun Preussissa. Baijerissa SELK:n seurakuntien synty liittyy kirkkopoliittikan melskeisiin toisen maailmansodan jälkeen.

SELK:lla on seurakuntia koko nykyisen Saksan alueella, mutta tiheimmillään verkosto on entisen

Länsi-Saksan keskiosissa. Münchenin pienehkö seurakunta on harvoja Etelä-Saksassa. Jumalanpalveluksissa on viikoittain keskimäärin runsaat 50 kävijää. Vastuunkantajia riittää tärkeimpiin tehtäviin, ja ikärakenne ulottuu lapsiperheistä ja opiskelijoista eläkeläisiin.

Seurakunnan ulkopuoliset ovat harvoin kuulleet SELK:stä, ja edustamamme tunnustuksellinen luterilaisuus kohtaa valtavia haasteita, maallistuneen länsieurooppalaisen elämäntavan sekä muuttoliikkeen myötä itäeurooppalaisen sosialistisen ateismin perinnön ja vieraat maailmanuskonnot. Myös seurakunnassa on perheitä, joissa joku perheenjäsen tunnustaa täysin eri uskontoa.

Haasteiden ohella muuttuva ympäristö avaa evankeliumille uusia ovia: esimerkkinä tästä käy afgaanien ja iranilaisten joukkoherätys Berliinin Steglitzin seurakunnassa.

RUOTSISSA MEDIA VÄLITTÄÄ USKONNOSTA KIELTEISEN KUVAN

Ihmiset ovat täällä oikeastaan yhtä hämmentyneitä kuin Suomessakin, kun kerron uskostani. Kristittyjä pidetään vanhanaikaisina ja jopa typerinä. Uskonto, olipa se sitten kristinusko tai mikä tahansa, koetaan lähinnä ongelmien aiheuttajana ja syynä esimerkiksi kaikkeen maailmalla tapahtuvaan terrorismiin. Työkavereiden ja muiden tuttavien kanssa pystyy silti keskustelemaan asioista suhteellisen avoimesti. Eri medioissa saa kuitenkin hyvin

Kirsi, Anders ja pojat Jesper (5v) ja Hugo (3v) Fältros asuvat Göteborgissa, Ruotsissa.

usein lukea siitä, miten turhaa uskonto on ja että ateismi on ainoa oikea elämäntavotus.

Muslimien kanssa saattaa olla jopa helpompi puhua uskonnosta kuin ateistien, koska koemme jollain tavalla ymmärtävämmä toisiamme paremmin, kun vastaukseksi ei saa pelkkää naureskelua ja panettelua.

Tunnen edelleenkin henkisen kotini olevan Missionsprovinssissa, samalla tavalla kuin tunsin käydessäni Luther-säätiöllä. Siellä tunnen olevani tervetullut vieraaksi huolimatta. Tärkeintä minulle on, että kirkkoni perustaa sanomansa Jumalan sanaan eikä ihmisten miellyttämiseen. Svenska kyrkan (Ruotsin kansankirkko) on eksynyt jo todella kauas Raamatun sanasta, ja on vaikea uskoa, että kehitys enää muuttaisi suuntaansa. Suurimmat tunteita kuohtavat kysymykset tuskin poikkeavat Suomesta: ääri fundamentalistinen ja ateistinen ”tasa-arvokäsitys” kyseenalaistaa kaikki kristillisyyden peruspilarit.

Kulttuuri Ruotsissa on toki vähän erilainen, vaikka suuria eroja kirkkojen välillä ei mielestäni ole. Ehkäpä tietynlainen avoimuus on sellainen asia, jota Suomessa saattaisiin kaivata enemmän. Toisaalta pidän siitä, että Suomessa asiat sanotaan suoraan eikä aina yritetä olla niin poliittisesti korrekteja kuin ihmiset ovat täällä!

Seurakuntalaisena en ole kokenut täällä olevan kovin erilaisia haasteita kuin Suomessa.

VALTAMEREN TOISELLA PUOLELLA OSALLISTUTAAN SAMAA JUMALANPALVELUKSEEN

Muutin viime toukokuussa Helsingistä Boulderiin, Coloradoon, tekemään meteorologian jatko-opintoja.

Yhdysvalloissa uskonto tuntuu olevan enemmän osa jokapäiväistä elämää kuin Suomessa. Kirkossakäynti ei herätä opiskelijakavereissa isompaa ihmetystä, vaan heistä muutama muukin käy sunnuntaisin kirkossa. Seurakuntalaisten kanssa tehdään paljon muutakin kuin käydään jumalanpalveluksissa ja pidetään raamiksia, kuten käydään porukalla syömässä tai pelataan värikuulasotaa naapuriseurakuntaa vastaan. Suurelta osin tämä tietysti johtuu siitä, että seurakunta, johon kuulun, on erityisesti suunnattu (college-)opiskelijoille, ja tämä näkyy seurakunnan toiminnassa saarnoista jumalanpalveluksen jälkeen tarjottavaan ruokaan (ruoan tarjoavat viikoittain vaihtuvat Missouri-synodin seurakunnat lähialueilta). Uudet opiskelijat otetaan hyvin vastaan ja apua tarjotaan kaikissa tilanteissa.

Olin yllättyneet siitä, kuinka paljon luterilaisia Boulderin ympäristössä asuu, koska etukäteen tiesin luteri-

laisuuden olevan pieni uskontokunta USA:ssa. Täällähän on ylipäätään lukemattomia eri uskonto- ja kirkkokuntia, ja luterilaisiakin kirkkokuntia on useampia. Ylipäätään minusta tuntuu, että täällä hajanaisuus lisää kuulijan vastuuta: papiksi esittäytyvä henkilö saattaa opettaa täyttä huuhaata, mikä on tietysti mahdollista Suomessakin.

Ylipäätään seurakuntien kohtaamat haasteet ovat samanlaisia kuin Suomessa. Täälläkin huolestuttaa seurakuntien pienentyminen ja muuttuvan yhteiskunnan vaikutus kirkkoon, muutamia asioita mainitakseni.

Pidän seurakunnassani erityisen paljon siitä, kuinka selvästi evankeliumia julistetaan. Armo on ykkösjäällä jokaisessa saarnassa, jonka olen kuullut; ”Pelastus tulee yksin uskosta, ilman tekoja”. Minusta tuntuu myös, että täällä enemmän painotetaan järjestelmällistä jumalanpalvelusta, sitä kuinka jokaisella on oma kutsumuksensa, ja sitä kutsumusta täyttäessä palvellaan Jumalaa, oli kyse sitten opiskelusta, työstä tai pappina olemisesta.

Itselleni luterilaisuus ja tieto siitä, että niin moni rukoilee puolestani,

ovat olleet suuri voimavara uudessa maassa. Kun niin moni asia on ollut uutta ja outoa, on ollut ihana joka sunnuntai seurata (melkein samaa) liturgiaa kuin Suomessa ja ajatella muun perheen ja ystävien osallistuvan samaan muutamaa tuntia aikaisemmin valtameren toisella puolella.

Elina Valkonen asuu Boulderissa, Yhdysvalloissa.

USKONPUHDISTUS 500: MITÄ OIKEIN JUHLIMME?

✍ SAKARI KORPINEN 📷 WIKIMEDIA COMMONS / JULIUS HÜBNER

”Tämän puolesta he eivät taistelleet”, sanoo edesmennyt piispa Bo Giertz kirjassaan *Kristuksen kirkko* arvioidessaan uskonpuhdistusta ja nykyistä kirkollista tilannetta. Mitä me siis juhlimme luterikunnassa Armon vuonna 2017? Muistan Helsingin yliopiston professorin kirjasen, jonka nimenä on raflaavasti *Mitä oli luterilaisuus?* Juhlimmeko siis täällä Suomessa sellaista, josta puhumme menneessä aikamuodossa? Muistellemmeko vanhaa ilmiötä, josta emme saisi käyttää enää edes nimeä uskonpuhdistus, vaan nykyaikaisemmin puhua reformaatiosta?

MIKÄ IHMEEN ’PROTESTANTISMI’?

Kiertelen Hollannin Utrechtissa uskonpuhdistuksen näyttelyssä. Eri puolilta Eurooppaa on tuotu sadoittain uskonpuhdistuksen alkuperäisiä kirjoja, kuvia ja maalauksia. Meidät johdetaan ensiksi katsomaan korkeatasoista esittelyfilmiä, sitten jatkamme entisen luostarin suuriin saleihin. Taustalla soivat uskonpuhdistuksen väkevät virret. Laaja hyvin kuvitettu kirja auttaa näyttelyyn tutustujaa. Huomaan, että alkuperäispainokset Lutherin kääntämästä Raamatusta sekä hänen tekemänsä katekismukset on laitettu etusijalle vitriineissä. Ikivanhat pappien messuasut ja kirkkotekstiilit ovat esillä.

Kierrellessäni näyttelyä näen tarkkaan tutkivan miehen ja jään keskustelemaan. Häinkin on innoissaan puhuttelevasta näyttelystä. Mutta sitten hän sanoo surullisena: ”Tällaista kirkon elämää meillä ei enää ole!”

Kuinka innokkaasti luinkaan poikasena Sakari Topeliuksen Välskärin kertomuksia. Tässä upeassa kansallisaarteessa roomalaiskatolinen isä Hieronymus oli todellinen pahis, joka ei

kysynyt eikä seurannut Jumalan sanan opetuksia. Totta kai sellaista kirkonmiestä ja kirkkoa vastaan tuli taistella, ’protestoida’. Hyvä Luther! Hyvä uskonpuhdistus! Mutta tästä protestoinista kehittyi ’protestantismi’, joka onkin jotain muuta kuin mitä uskonpuhdistajamme halusivat.

KYNTTILÄ TAKAISIN KYNTTILÄNJALKAAN

Professori Jyrki Knuutila kertoi piispa Olavi Rimpiläisen juhlaseminaarissa tutkineensa Pyhän Olavin vaikutusta keskiajalla pohjoista Suomea myöten. Emme saakaan unohtaa aikaperspektiiviä. Meillä on viidensadan vuoden aikajakso Lutheriin ja Mikael Agricolaan, mutta sitä ennen on jo ollut viidensadan vuoden aika, jolloin Suomessa Jumalan sanaa ja Kristuksen evankeliumia julistettiin. Kirkko ei ala isiemme maassa vasta uskonpuhdistuksesta.

Mutta uskonpuhdistuksen Jumalan antoi, koska kirkko oli pilattu harhaopeilla eli heresioilla. Kristus itse puhdisti puimatantereensa. Väärät traditiot ja uskomukset tuli kitkeä pois sielujen autuuden tähden.

Hengellinen opettajani Simo Kiviranta korosti: Aito luterilainen kirkollisuus on vanhan kirkon ja keskiajan lännen kirkon jatkoa vielä oikeutemmin kuin aikamme roomalaiskatolisuus. Ja kuitenkin on sanottava, että tänä päivänä roomalaiskatolinen kirkko on lähempänä uskonpuhdistajiemme opetusta kuin aikamme niin sanotut luterilaiset valtionkirkot tai kansankirkot. Tämä kirkkokunta ei ole päästänyt samalla tavalla niin sanottua demokratiaa ’sisäpuolelle’, vaan on säilyttänyt Kirkkoon kuuluvan raamatullisen hierarkian. Jos isä Luther kuuntelisi Suomen Turussa demokraattisesti valittua kirkolliskokousta

tai Helsingin tuomiokapitulin istuntoa, hänen tuskansa olisi hirveä.

Mihin on unohtunut luterilaisten taisteluvirren sanoma ”Se sana seisoo vahvana”? Mihin on haudattu se kaiken ratkaiseva totuus, ettei kirkko omista Jumalan sanaa, vaan Jumalan sana auktoroi ja kantaa kirkon?

MISTÄ SIIS KIITÄMME JA MITÄ JUHLIMME?

Uskonpuhdistuksen isien tarkoitus ei ollut mukauttaa Kirkon uskoa ja oppia uuden ajan vaatimuksiin ja tuoda jotain uskonnollisia uutuuksia, vaan puhdistaa kristikunta vääristä, Jumalan sanan vastaisista opeista. He eivät poistaneet raamatullisia dogmeja, vaan löysivät ja esittivät niissä sykkivän elämän. He eivät etsineet omaa kunniaa ollakseen itseään toteuttavia, luovia teologeja uusine häikäisevine oppeineen. He uskaltautuivat sanoa pyhän apostolin (Gal. 1:8) tavoin ”Anateema!” eli ”Kirottu!”, jos esitettiin uusia tai vanhoja harhaoppeja. He halusivat asettaa kynttilän takaisin kynttilänjalkaan, eli Jumalan sanaa tuli saarnata puhtaasti ja selkeästi. He tahtoivat pyhän Raamatun mukaan jakaa sunnuntaista toiseen alttarin sakramentissa sekä Kristuksen ruumiin että veren kaikille syntejään katuville pyhän kasteen saaneille. Ei siis vain kerran vuodessa. He eivät voineet sietää keskiajan kirkkoon tullutta aneoppia ja taistelivat tosissaan kirkkoon hiipinyttä rankkaa ’urakkakristillisyyttä’ vastaan. Kuinka suurenmoista olikaan taas keskittyä Jumalan armon kaikkeinpyhimpään evankeliumiin ja ruokkia taivaan mannalla seurakunta!

AGENDA VUODELLE 2018

Jälleen on tullut aika, että Kirkko täällä pohjoisessa nurkassa on lähes menettänyt sanan ja alttarin sakramentin.

Pyhästä kasteesta on tehty nimenantoriitti, ja siksi monet jättävät lapsensa kastamatta. Nimiäiset voi itsekin hoitaa. Papistomme elämänvaellus on rappiolla ja usein surkeampaa kuin mitä kuvataan keskiajan luostareissa.

Mutta ei riitä, että nostamme sotiliput liehumaan aidon Kristuksen kirkon uskon ja elämän saamiseksi takaisin. Ei riitä, että muistelemme kaihol-la herätysten aikoja. Ja väärin on jo sekin, jos vakuutteleme epätietoisille mutta hurskaille kristityille tulevista herätyksistä, jotka muuttavat suunnan tuomiokapituleita myöten! On väärin unelmoida takavuosien yhtenäiskulttuurin paluusta, sillä lähes jokaisessa kirkolliskokouksessa edetään yhä kauemmas tunnustuksestamme. Aikain merkit puhuvat Kristuksen pikaisesta tulosta.

Kannattaako siis viettää uskonpuhdistuksen juhluvuotta? Ilman muuta, sillä edelleen löytyy sieltä täältä oikeat alttarit ja saarnatuolit, ja uusia rakennetaan innolla. Agendamme on vuodelle 2018 sama kuin mitä oli uskonpuhdistajillamme viisisataa vuotta sitten. Säännöllisessä rukouselämäs-

sä viiptyen pyydämme säilyä yksimielisinä evankeliumin opissa ja sakramenttien toimittamisessa ja kokoontua säännöllisesti messuun.

Emme puhu mistään jatkuvasta uskonpuhdistuksesta. Se on väärin. Pyhä Raamattu ja tunnustuksemme ovat horjumatta voimassa. Aikamme kyllä on muuttunut ja muuttuu. Kulttuurihistorioitsijoiden mukaan elämme nyt populistista ja totuudenjälkeistä aikaa.

Mutta ellei pyhä Jumala ole vihassaan päättänyt siirtää lopullisesti lampunjalkaa pois paikaltaan Suomessamme, etsivät ihmiset eivät tyydy viihdeuskonnollisuuteen tai pönäkkään hallintokirkollisuuteen. He vakuuttautuvat Jumalan Hengen työnä: ”Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni” (Ps. 119).

”Meillä on hengellinen kutsumus, meillä on sana, kaste ja synneistäpäästö ja olemme varmat siitä, että Jumala on meidän kanssamme ja meidän puolellamme. Soisin mieluummin Jumalan läsnäollessa olevani helvetissä kuin Jumalan poissaollessa olevani taivaassa. ”Vaikka minä vaeltaisin”, sanoo Daavid, ”pimeässä kuoleman laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani” (Ps. 23:4) ja ”jos minä tuonelaan laskeutuisin, niin katso, sinä olet sielläkin” (Ps. 139:8) Jos minulla on sinun sanasi, silloin en välitä helvetin tulesta vähääkään. Toisaalta ei minua huvittaisi taivaassakaan olla, jos et sinä olisi minun kanssani. Sillä missä Jumala on, siellä on Jumalan valtakunta, ja missä Jumala sana on, siellä on paratiisi ja kaikki. Siitä syystä meidän on kiitettävä Jumalaa hänen sanastaan, koska me olemme jo nyt paratiisissa ja Jumalan mielisuosiossa.”

– Martti Luther, Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys

MOOSES JA HÄNEN HERRANSA

MAILIS JANATUINEN

Kukaan muu Raamatun henkilö ei tehnyt yhtä paljon ihmeitä eikä välittänyt kansalleen yhtä monia Jumalan sanoja kuin Mooses. Paitsi tietysti Jeesus. Itse asiassa Mooses ennusti jäähyväispuheessaan ”toisen Mooseksen” tulon: ”Herra, teidän Jumalanne, antaa veljienne joukosta nousta profeetan, joka on minun kaltaiseni. Häntä teidän tulee kuunnella.” (5. Moos. 18:15)

MOOSEKSEN JA JEEUKSEN ELÄMÄKERROISSA ON PALJON YHTEISTÄ

Ajanlaskumme alun Israelissa odotettiin jo kiihkeästi Mooseksen kaltaista profeettaa. Kansa kyseli, olisiko hän ehkä Johannes Kastaja tai Nasaretin Jeesus. Se tiedettiin, ettei ”toinen Mooses” puhuisi tulen ja jylinän keskeltä. Häntä ei tarvitsisi pelätä.

Mooseksen ja Jeesuksen elämäkerroissa onkin paljon yhteistä. Mooses syntyi orjaperheen pojaksi Egyptiin, samoin Jeesus ”otti orjan muodon” ihmiseksi tullessaan. Faarao koetti tappaa Mooses-vauvan heti tämän synnyttyä, ja samaa yritti kuningas Herodes Jeesuksen ollessa alle kaksivuotias.

Jumala kutsui sekä Mooseksen että Jeesuksen kansansa vapauttajiksi, edellisen 80-, jälkimmäisen 30-vuotiaana. Ensimmäiset 40 vuotta Mooses-ta koulutettiin Egyptin hovissa, seuraavat 40 vuotta Midianin autiomaassa. Ensimmäisen koulutuksen loputtua Mooses pyrki sorretun kansansa vapauttajaksi, mutta se yritys päättyi fiaskoon. Seuraavan 40 vuoden ajan hän oli kiittänyt hyvää onneaan, ettei ollut siihen tehtävään joutunut.

LIIAN VAIKEA TEHTÄVÄ

Hengellisen johtajan valitsee aina Jumala, ei ihminen. Raamatussa ei kerrota yhdestäkään oikeasta johtajasta, joka olisi lobannut päästäkseen asemaansa; sellainen käytös on väärän profeetan tuntomerkki. Mooseskin esitti lopulta monta vastaväitettä Jumalan kutsuun. Ensimmäinen niistä

koski hänen valtuuksiaan: ”Mikä minä olen menemään faraon luo ja viemään israelilaiset pois Egyptistä?” (2. Moos. 3:11)

Herra ei ryhtynyt vakuuttelemaan Moosekselle tämän sopivuutta tehtävänsä. Ei, mies oli ihan oikeassa: tehtävä oli hänelle liian vaikea. Ratkaisu olikin siinä, ettei Mooseksen tarvinnut lähteä suorittamaan sitä yksin. Jumala olisi hänen kanssaan. Itse asiassa Jumala olisi Israelin varsinainen johtaja ja Mooses vain hänen juoksupoikansa.

Mooseksen toinen vastaväite kuului näin: ”Kun minä menen israelilaisten luo ja sanon heille, että heidän isiensä Jumala on lähettänyt minut heidän luokseen, he kysyvät minulta: ’Mikä on hänen nimensä?’ Mitä minä heille silloin sanon?” (3:13). Silloin Israelin Jumala ilmoitti Moosekselle varsinaisen nimensä: ”Jahve. Minä olen se joka minä olen.”

JUMALA ILMOITTI MOOSEKSELLE NIMENSÄ

Mooses ei löytänyt jumalakuvaansa ja teologiaansa mietiskelemällä tai poimimalla aineksia eri uskonnoista. Ei, koko paketti ilmoitettiin hänelle kerralla. ”Jumala” on yleisnimi, jota voidaan käyttää kaikista maailman jumalista. Mutta koska Israelin Jumala on persoona, hänellä täytyi olla erisnimi. Eihän meitä ihmisiääkään kutsuta vain ”ihmisiksi”.

Se tehtävä (funktio), mikä monessa muussa uskonnossa on annettu kuvalle, kuuluu Israelin uskossa nimelle. Jumalan nimi kuvaa Herraa ja hänen ominaisuuksiaan. Se edustaa häntä itseään. Siinä nimessä on voima. Se nimi tarvitsee jopa asuinsijan. Kukaan ei voi olla elävän Jumalan kanssa tekemisissä, jollei tunne hänen oikeaa nimeään.

Jahve-nimi on käännetty hepreasta muille kielille sanalla ”Herra”. Nimeen sisältyy merkitys: tämä Jumala on ainoa tosiolevainen; kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan ja hänestä. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

JEEBUS TÄYDENSI JUMALAN NIMEN

Vanhassa testamentissa Jumalan nimi ikään kuin loppuu kesken: ”Minä olen...” Kun Jeesus tuli tänne maailmaan, hän täydensi tuon nimen: ”*Minä olen* elämän leipä. *Minä olen* maailman valo. *Minä olen* tie, totuus ja elämä. *Minä olen* lammasten ovi. *Minä olen* hyvä paimen. *Minä olen* ylösnousemus ja elämä. *Minä olen* toinen viinipuu.” Myrskyn keskellä hän rauhoitteli opetuslapsiaan: ”*Minä se olen*, älkää pelätkö!” Kerran hän sanoi suoraan juutalaisille vastustajilleen olevansa sama Jumala kuin Vanhan testamentin Jahve: ”Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että *minä olen se, joka minä olen*.” (Kaikki lainaukset Johanneksen evankeliumista.)

Kun alkuseurakunta tunnusti: ”Jeesus on Herra”, se tarkoitti: Meidän Vapahtajamme on juuri se sama Jumala, joka puhui Moosekselle palavassa pensaassa ja ilmoitti hänelle nimensä. Vasta toissijaisesti alkukirkon uskonnustustarkoittaa, että Jeesus on ”herra talossaan”. Apostolien johtopäätös oli siis selvä: ”Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla.” (Ap. t. 4:12) Siihen tunnustukseen saamme mekin yhtyä sekä suulamme että sydämellämme.

Artikkeli pohjautuu Janatuksen uuteen kirjaan Mooseksesta

SEURAT TAVOITTAVAT UUSIA IHMISIÄ

MIikka NUMMENPÄÄ RIIKKA NUMMENPÄÄ

Oletko koskaan miettinyt, miten tavoittaa ihmisiä evankeliumilla? Maailman tärkeintä uutista on usein vaikeaa ottaa esille varsinkaan läheisimpien ihmisten kuten sukulaisten, naapureiden ja ystävien kesken. Arkisista asioista on helppoa puhua, mutta silti kristittyinä saattaa jäädä tunne, että pitäisi puhua niistä tärkeimmistäkin. Silloin kaipaisi usein muita uskovia tueksi ja ehkä pastoriakin teologisena asiantuntijana.

Ajattelen, että yksi vaihtoehto olisi pitää perinteisiä kotiseuroja, jonne kutsua naapureita, sukulaisia ja ystäviä. Arkinen kutsu omaan kotiin seuroihin saa kokemuksen mukaan jumalanpalveluksista vieraantuneen väen helpommin liikkeelle kuin kutsu jumalanpalvelukseen.

JUMALANPALVELUS EI OLE EVANKELIOINTITILAISUUS

On totta, että jumalanpalvelus ei ensisijaisesti ole helppo ja yksinkertainen tilaisuus, jotta kasteen armosta etäänäytynyt suruton tai täysin pakana sen avulla ymmärtäisi helposti, mistä kristinuskossa on kyse. Jumalanpalvelus on ensisijaisemmin kohdistettu jo uskoville kristityille matkaevääksi ja syntihaavojen korjauspaikaksi kilvoituksen matkalla.

Jumalanpalvelus sisältää koko kristinuskon oppimäärän, minkä takia ensikertalaiselle saattaa tulla ähky, ja

kaikki menee silloin helposti ohi korvien. Toisaalta ensikertalaisen ei tarvitsisi ymmärtää muuta, kuin miten saadaan synnit anteeksi ja pelastutaan.

PITKÄ PERINNE

Melkein alusta asti luterilaisen kirkon liturgisten jumalanpalvelusten ohella on pidetty seuroja. Nämä ovat sisällöltään yksinkertaisempia ja niissä tähtäin on sanan oppimisessa ja esillä pitämisessä – syntyihän usko Jumalan sanan kuulemisen kautta.

Myös luterilaisen kirkon herätysliikkeet ovat olleet seuraliikkeitä. Seurat ja herätykset ovat kulkeneet käsi kädessä luterilaisen kirkon historiassa. Seuroissa puheita ovat pitäneet papit ja seurakuntalaiset. Lisäksi lestadiolaisen herätysliikkeen seuroissa on viljelty rippiä eli julistettu seuravieraisten syntejä anteeksi ”Jeesuksen nimessä ja veressä.” Seuroissa on laulettu virsiä säestyksellä tai ilman. Jumalanpalveluksiin verrattuna seurat ovat vuorovaikutuksellisempi kokoonnutuminen, jossa on tilaa esimerkiksi spontaaneille puheille, kysymyksille tai rukouksille, kuten rukoilevaisseuroissa on tapana.

EIVÄT KORVAA JUMALANPALVELUSTA

Seurat eivät kuitenkaan saisi olla ensisijainen uskon hoitamisen paikka. Niistä puuttuvat ehtoollisen sakramentti ja paimenviran hoitama avainvallan käyttö. Lisäksi niistä puuttuu liturginen jatkumo oikeaan ja puhtasoppiseen katoliseen eli yleiseen kirkkoon. Jatkumo on tärkeä, koska se ohjaa oikeaan ja alkuperäiseen uskoon.

Jeesus ohjasi myös alkukirkon uskovat viettämään ehtoollisjumalanpalveluksia, ja alkukirkko kokoontui leivän murtamisen eli ehtoollisen ympärille (Ap. t. 2:42, 20:7). Toisaalta myös seuroja pidettiin alkukirkossa ja jo Jeesuksen aikana. Jeesus piti seuroja kansalle Gennesaretin järvellä, ja maailman kuuluisin seurasarna lienee vuorisaarna.

Jeesus meni kuitenkin myös ”tampansa jälkeen synagogaan”, ja synagogajumalanpalveluksesta kehittyi myöhemmin kristillinen jumalanpalvelus, kun Jeesus asetti ehtoollisen ja valtuutti apostolisen viran hoitajat jatkamaan sen asettamista jumalanpalveluksissa (Luuk. 4:16, 1. Kor. 11:24). Silti Paavali ja apostolit kulkivat myös kylästä toiseen ja pitivät kansalle seuroja, joissa he saarnasivat evankeliumia, ja kansa kuunteli. Seuroissa ei vietetty ehtoollista, joka on vain usko-vaisten pyhä ateria. Kääntyneitä seuroissa kastettiin.

TAVOITTAVAA TYÖTÄ

Kotiseuroissa evankeliumin sanoma on esillä naapureille, kun seurojen pitäjät esittävät kutsun tulla heille sanan kuulolle. Tämä kutsu on samalla kutsu tulla Kristuksen luokse, koska Sana on Kristus.

Kutsun voi jättää seurakyltin muodossa teille ja aitivierillä, jossa ohikulkevia kutsutaan konkreettiseen Jumalan lasten joukkoon, siis seurakuntaan, jossa Kristus on itse sanansa kautta läsnä, ja jonka kautta ihminen voi päästä synneistään ja pelastua. Kutsulla on konkreettinen paikka ja aika. Lutherin mukaan sanan kuulosta alkaa pääsy pyhien yhteisöön.

Lisäksi kotiseuroihin voi kutsua sukulaisia ja ystäviä. Näin ollen pienikin seurakunta voi tavoittaa evankeliumilla moninkertaisen määrän ihmisiä, jos vaikka edes kymmenen seurakuntalaista pitäisi yhdet kotiseurat vuodessa.

Voisiko teillä siis pitää seurat? Voisiko siitä muodostua tapa pitää kesä- tai syysseurat kerran vuodessa? Älä katso kotiasi ja epäile sen soveltuvuutta, sillä seuroja on pidetty historian aikana vankiloista ja bunkkereista aina uppoavan Titanicin kannelle asti. Pääasia on Jumalan sana, eivät taulut, seinät ja tarjoilut.

”Asukoon Jumalan sana runsaasti teissä, kaikella viisaudella.” (Kol. 3:16).

YKSIN JUMALALLE KUNNNIA – SOLI DEO GLORIA

✍️ PETRI HILTUNEN

Olemme Pyhäkön Lampun tämän vuoden numeroissa käsitelleet uskonpuhdistuksen neljää yksin-periaatetta. Uskon ja elämän ainoa todellinen lähde on *yksin* Raamattu. Pelastuminen tapahtuu *yksin* armosta, *yksin* Kristuksen tähden ja *yksin* uskon kautta. Vielä on jäljellä viides ja viimeinen yksin-sana: *yksin* Jumalan kunniaksi.

Soli Deo gloria on oikeastaan vielä laajempi ja kattavampi asia kuin nuo aikaisemmat yksin-periaatteet. Jumalan kunnia ei enää ole kysymys vain siitä, mistä meidän tulee etsiä pelastusta tai miten se meille annetaan. Kun tähtäyspisteenä on, että kaikesta tulee yksin Jumalalle kunnia, silloin puhutaan pelastuksen lisäksi myös kaikesta muusta, mitä luomakunnassa tapahtuu.

RAHA JA MUSIIKKI

Mitä yhteistä on Etelä-Afrikan tasavallan kolikolla ja Johan Sebastian Bachin musiikilla? Molemmista voidaan löytää nuo sanat ”Soli Deo gloria”, yksin Jumalalle kunnia. Mutta miksi nuo sanat on tahdottu kirjoittaa rahaan ja nuottiin?

Rahan suunnittelijat ja musiikin säveltäjät ovat ymmärtäneet, että kaiken tässä maailmassa pitäisi tapahtua Jumalan kunniaksi. Vaikka rahalla käydään arkista kauppaa ruuasta ja vaatteista, senkin pitäisi tapahtua Jumalan kunniaksi. Vaikka musiikki on periaatteessa vain säveliä ja rytmiä, senkin avulla voidaan kirkastaa Jumalan kunniaa. Samoin voi kaikki ihmisen työ ja toiminta olla palvelemassa Jumalan kunniaa – tai sitten vain ihmisen oman kunnian tavoittelua: ”Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi.” (1. Kor. 10:31).

JUMALAN KUNNNIA

Raamatun mukaan kunnia on Jumalan ominaisuus. Hänellä on sellainen kunnia, kirkkaus ja pyhyys, jota ei voi löytää mistään muualta. Jumala loi koko maailmankaikkeuden kirkastamaan ja kuvaamaan tätä Jumalan kunniaa, jotta ihmiset voisivat sen löytää ja sitä ylistää. Jumala myös lähetti rakkaan Poikansa maailmaan nimenomaan siksi, että Jumala saisi kunnian ja hän kirkastuisi ihmiskunnalle.

Ihmiset eivät voi lisätä Jumalan kunniaa, sillä se on hänen pysyvä ominaisuutensa. Me ihmiset voimme kuitenkin kunnioittaa Jumalaa, kirkastaa häntä muille ihmisille ja ylistää hänen suuruuttaan: ”Tankaikkiselle kuninkaalle, katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti. Amen.” (1. Tim. 1:17) Voidaan jopa sanoa, että ihmisen elämän tärkein ja viime kädessä ainoa tarkoitus on kunnian antaminen Jumalalle (1. Aik. 16:28-29). Silloin Jumala saa olla meille se, joka hän on, ja me olemme ymmärtäneet oman asemamme hänen edessään. Jumala nostaa kunniaan ne, jotka kunnioittavat häntä, mutta saat- taan häpeään ne, jotka häntä halveksivat (1. Sam. 2:30).

MESSU JUMALAN KUNNIAKSI

Jo vanhassa liitossa Jumalan kunnioittaminen liitettiin nimenomaan temp- pelin palveluksiin ja juhliin. Her- ran kunniaksi vietettiin pääsiäistä (2. Moos. 12:11), veisattiin (1. Aik. 25:7), soitettiin (2. Aik. 30:21) ja toimitet- tiin papillista palvelutehtävää (2. Aik. 30:22).

Samoin uudessa liitossa jumalan- palvelus on Jumalan kunnioittamisen keskus. Me lausumme tai laulamme: ”Kunnia Isälle ja Pojalle ja Pyhäl- le Hengelle!” ja: ”Kunnia Jumalal- le korkeuksissa!”. Ne eivät ole vain jumalanpalveluksen osia, vaan koko messun sisältönä ja tarkoituksena on juuri kunnian antaminen Kaikkival- tiaalle Jumalalle. Seurakunta toimit- taan koko maailman puolesta Jumalal- le kiitoksen ja kunnian hänen suurista teoistaan.

KUNNIAN PALJASTUMINEN

Jumalan pelastussuunnitelman täh- täyspisteenä on, että ”kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman ... ja jokaisen kielen pitää tunnusta- man Isän Jumalan kunniaksi, että Jee- sus Kristus on Herra” (Fil. 2:11). Sik- si me jo nyt seurakuntana haluamme polvistua Vapahtajan eteen ja tunnus- taan Jeesus Kristus Herraksemme.

Kun Kristus saapuu kerran kirk- kaudessaan takaisin, silloin kaikkien ihmisten on pakko kumartua hänen edessään. Siksi me tahdomme jo nyt viedä ihmisille puhdasta evankeliumin sanomaa, jotta he voisivat uskossa polvistua Vapahtajan eteen. Näin he oppivat kunnioittamaan Herraa vapaa- ehtoisesti, ei pakosta. Eikä vasta vii- meisellä tuomiolla, vaan jo nyt armon aikana.

Pelastumisesta, uskosta, armosta, Kristuksen sovitusyöstä ja Jumalan sanasta kuuluu yksin Jumalalle kun- nia, soli Deo gloria.

”MINÄ OLEN ELÄMÄN LEIPÄ”

≡ JUKKA PERANTO

Yksi Johanneksen evankeliumin erityispiirre ovat siihen tallennetut Jeesuksen minä olen -lauseet: ”Minä olen elämän leipä” (Joh. 6:35, 48, 51); ”Minä olen maailman valkeus” (Joh. 8:12; 9:5); ”Minä olen ovi” (Joh. 10:7, 9); ”Minä olen hyvä paimen” (Joh. 10:11, 14); ”Minä olen ylösousemus ja elämä” (Joh. 11:25); ”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14: 6); ”Minä olen totinen viinipuu” (Joh. 15:1).

Näillä minä olen -lauseilla Jeesus opettaa yksinkertaisesti mutta silti syvällisesti, kuka hän on ja mitä hän on tullut tekemään vuoksemme. Nyt alkavassa sarjassa tarkastelemme Jeesuksen minä olen -lauseita yksitellen, ja ensimmäisen osan aiheena on: ”Minä olen elämän leipä.” Lähestymme tätä lausetta kolmesta eri näkökulmasta.

ELÄMÄN LEIPÄ JA JOKAPÄIVÄINEN LEIPÄ

”Minä olen elämän leipä” on Jeesuksen vastaus malttamattoman kansanjoukon kyselyihin. Johannes kertoo evankeliuminsa 6. luvun alussa meille tutusta ruokkimisihmeestä, jossa Jeesus ihmeellisellä tavalla ruokki viidellä leivällä ja kahdella kalalla 5000 miestä vaimoineen lapsineen (Joh. 6:1–15). Myöhemmin samassa luvussa Johannes kirjoittaa, kuinka seuraavana päivänä tuo sama kansanjoukko etsi Jeesuksen käsiinsä toivoen samanlaista ruokkimisihmettä (Joh. 6:22–27).

Jeesus kuitenkin torjuu heidän pyyntönsä: ”Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut.” (Joh. 6:27). Ajalliset tarpeemme ja jokapäiväinen leipämme eivät ole Jeesukselle vähäpätöisiä tai yhdentekeviä asioita.

Kuitenkaan Jeesus ei elämän leipänä ole tullut ensi sijassa huolehtiakseen niistä, vaan iankaikkisen elämämme tarpeista. Jokapäiväisen leivän lisäksi Jumala antaa ja valmistaa meille Kristuksessa jotain parempaa. Siksi meidän tulisi osata nähdä ajallisten murheiden taakse ja muistaa, että pelastuksessa on kyse iankaikkisesta elämästä.

JUMALA ANTAA ELÄMÄN LEIVÄN

Kansa ei tyytynyt Jeesuksen vastaukseen, vaan he pyysivät häneltä tunnus-tekoa ja leipäihmettä vedoten Moosekseen ja Vanhassa testamentissa mainittuun ruokkimisihmeeseen, jossa israelilaiset saivat päivittäisen ruokansa taivaasta laskeutuvana mannana. Jeesus tarttui heidän vetoomukseensa, mutta ei antaakseen heille samalla tavalla ajallista ravintoa taivaasta, vaan opettaakseen ja paljastaakseen itsestään jotain ennenkuulumatonta: ”Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän. — Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.” (Joh. 6:33,35). Näillä sanoilla Jeesus ei pelkästään opeta olevansa elämän leipä, vaan sanomalla ”Minä olen elämän leipä” hän samalla opettaa olevansa Moosekselle itsensä ilmoittanut Herra Jumala. *Minä olen* on se nimi, jolla Jumala halusi Moosek-

sen ilmoittavan hänet israelilaisille: ”Sano israelilaisille näin: ’Minä olen’ lähetti minut teidän luoksenne.” (2. Moos. 3:14).

Jumala, joka piti huolen israelilaisen esi-isistä erämaassa, on Jeesuksessa astunut alas taivaasta ja tullut itse elämän leiväksi. ”Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän”, ja tuo leipä on Jeesus.

IANKAIKKISEN ELÄMÄN LEIPÄ

Vaikka Johanneksen evankeliumissa ei mainita Jeesuksen viimeisen aterian yhteydessä ehtoollisen asettamisesta mitään, on ehtoollinen silti läsnä itse evankeliumissa. Jeesuksen opetus itsestään elämän leipänä huipentuukin lopulta seuraaviin sanoihin: ”Minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä. Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani. Tämä on se leipä, joka tuli alas taivaasta. Ei ole, niinkuin oli teidän isienne: he söivät ja kuolivat; joka tätä leipää syö, se elää iankaikkisesti.” (Joh. 6:55–58).

”Minä olen elämän leipä” ei ole Jeesukselta vain kaunis vertauskuva, vaan se on tunnustus hänen jumaluudesta sekä siitä pelastuksesta, jonka hän on meille ansainnut ristinkuolemallaan ja jonka hän lahjoittaa meille paitsi sanassa ja kasteessa myös ehtoollisessa. Syödessämme siunattua leipää ja juodessamme siunattua viiniä, me leivän ja viinin kanssa nautimme Jeesuksen todellisen ruumiin ja todellisen veren syntiemme anteeksiantamiseksi.

Jeesus – elämän leipä – on todellakin tullut taivaasta alas ja se antaa meille elämän, iankaikkisen elämän.

VARFÖR ÄR JAG LUTHERAN?

✍️ SIMON JERN   📷 IRÉNE JERN

Jag ska börja den här artikeln med ett påstående: alla kristna har en trosbekännelse. Alla kristna tror något om Jesus, om Bibeln, om Guds väsen, om hur frälsningen och rättfärdiggörelsen går till, vad dopet och nattvarden är. Förstås vet inte alla så mycket om teologiska detaljfrågor, men alla tror ändå något om de flesta saker som hör till kristendomen, andra saker än att Jesus har dött för våra synder och att Bibeln är Guds Ord (som torde vara gemensamma för alla kristna). Skillnaden ligger i om denna trosbekännelse är formulerad, nerskriven och allmänt accepterad eller om det är en tyst bekännelse, något man snappat upp här och där i undervisning – men faktum kvarstår, alla kristna har en trosbekännelse. Som den tyska teologen Hermann Sasse skriver: bekännelsen är vårt svar på Jesu fråga; ”vem tror ni att jag är?” Därför går det inte att vara både baptist, katolik, lutheran och kanske metodist på samma gång, och besöka alla dessa kyrkor. Man kan förstås göra det, men i så fall är man inte konsekvent med sin trosbekännelse – man kan inte ha motstridiga åsikter i samma frågor! Därför kommer vi till denna rubrik: varför är jag just lutheran?

DEN LUTHERSKA TRON ÄR BIBLISK

Till att börja med: luthersk tro bygger på Bibeln. Martin Luther var bibelteolog. Han spenderade största delen av sitt liv med att undervisa på universitetet i Wittenberg i bibelkunskap, alltså exegetik. Men han läste inte bara Bibeln teoretiskt, som en vanlig bok, utan för honom betydde Bibeln något mer – den var Guds Ord. För Luther betydde det här att Bibeln var en bok som man borde läsa och läsa och läsa, och det gjorde han också: han hade för vana att läsa genom hela Bibeln två gånger i året! Han lärde sig grekiska och hebreiska för att kunna förstå originalbetydelsen av det som stod skrivet, och det han läste behöll han inte för sig själv, utan han föreläste i universitetet, predikade och skrev kommentar efter kommentar om bibel-

böckernas mening; till och med översatte både Gamla och Nya Testamentet till tyska för att också andra skulle kunna läsa.

Och det här är grunden, roten i luthersk teologi. Inte Martin Luther eller ens den reformation han startade, utan det sätt han närmade sig Guds heliga Ord. Han trodde att Gud ensam talade där, att Bibeln var klar och tydlig och inte behövde tolkas efter bestämda allegoriska system eller enligt vad kyrkofäderna skrivit, utan endast efter sig själv. Och det är mitt första svar till varför jag är lutheran: luthersk tro bygger varken på förnuft, tradition, upplevelse eller känslor som kan tolka det som står skrivet, utan det faktum att Bibeln tolkar sig själv. Evangeliet om Kristus är Bibelns klara centrum, och med utgångspunkt i detta handlar hela Skriften om det verk som Gud genom honom gjort för oss på korset. Luthersk tro håller, inte därför att den är ny eller gammal eller intressant eller baserar sig på vad Luther tänkt och trott, utan därför att den är utarbetad endast ur Bibeln, som är Guds Ord. Martin Luther litade på att han inte ensam kunde skapa teologi – han behövde inte göra några fina allegorier eller lappa igen några logiska hål han hittade i Bibeln, utan för honom var det den Helige Ande som visade sitt budskap då han läste Bibeln. Luther utarbetade sin teologi genom att se på Bibeln bokstavligt och med Kristus som nyckel, och särskilt med att lyfta på hatten då han kom till något logiskt kruz i uttolkningen. Än i dag fungerar luthersk teologi precis så. Och det är därför jag vågar göra min bekännelse som lutheran: jag tror på Bibeln!

LUTHERSK TRO ÄR NÅGOT MAN LEVER UT

På min bokhylla står ett exemplar av den Svenska Kyrkans Bekännelseskriter. Ett sätt att säga att jag är lutheran är att säga att jag håller mig till den boken. Ett sådant uttalande brukar inte verka så intressant för andra som hör det: är inte det väldigt tråkigt och teoretiskt? Men det är just det som det

inte är! Det för mig till nästa dimension av varför jag är lutheran: att känna mig som luthersk är nämligen aldrig något jag kan göra bara i teorin, vid skrivbordet, gällande teoretiskt trosinnehåll. Nej, då vi som kristna läser trosbekännelsen eller bekännelseskriterierna är det inte bara en summering av våra dogmer, utan det är en levande bekännelse på vad vi lever av och tror: vad vårt liv handlar om och vart vi sätter vårt hopp. Att jag är bekännelsetrogen betyder alltså att jag sätter mitt liv och min tro till det som de lutherska bekännelseskriterierna talar om – och det är att Jesus Kristus har friköpt mig och vunnit mig från döden, synden och Djävulen med sitt oskyldiga lidande och blod för att jag ska kunna tillhöra honom och tjäna honom i evig rättfärdighet och glädje, precis som han själv har uppstått från graven. Det är inte torrt, det är inte mossigt, utan det är något värt att sätta hela sitt liv på – både varje liten vardag, varje söndagsgudstjänst, i alla människomöten, på jobbet, i skolan och till slut ända in i döden! Därför vill jag gärna vara lutheran.

Den lutherska kyrkan är en speciell kyrka. Den har dels sitt arv i reformationen, och dels i fornkyrkan. Och det är just det jag tycker att är så oändligt fascinerande med lutherdom: å ena sidan finns hela väckelsespektret där med en personlig tro, ett aktivt och fritt böneliv, rik sångtradition och predikan som kan väcka den djupaste själanöd – men samtidigt finns hela det fornkyrkliga arvet kvar med en stadig, oförändrad liturgi, en Kristus som är fysiskt närvarande i nattvarden och ett kyrkoår i ständig växling. Det är en nådemedelskristendom som inte förtröstar på mina känslor eller på vad jag har åstadkommit, utan på den nåd som jag har fått gratis, oåterkalleligt i dopet, utanför mig själv, och fortfarande får vecka efter vecka i den gemensamma gudstjänsten. Det är stort att få vara med i ett sådant levande drama av Guds verk genom sin kyrka, och jag tror inte att det finns någon annan kyrka som ligger så här centralt – med

Simon Jern är andra års teologistuderande i Åbo.

ena foten i fornkyrkans oföränderliga mässande och ena foten i en evangelisk frälsningsvisshet, som kan göra hela livet till en jublande lovsång!

Den lutherska tron är inte något man har för sig själv, i sitt eget lilla hem, en privatsak som man tar fram då ingen annan ser – utan den lutherska tron är en fast och orörlig plats som jag kommer till med andra kristna och tar emot Guds gåvor som håller mig vid liv, på gröna ängar och lugna vatten som stillar min törst. I Ordet, Dopet, syndabekännelsen och avlösningen, och i Nattvardens gemenskap har jag min kristna tro. Och när den är där, vacklar den inte.

TRON ÄR EN GÅVA

Till sist finns det ännu en dimension av varför jag är lutheran, som är viktigare än allt det andra. Att vara lutheran är nämligen inte något jag hade kunnat bli av mig själv. Det är Guds verk att jag som liten föddes in i en kristen gemenskap, blev pånyttfödd i dopet och sedan har bevarats och helgats genom hans outröttliga, ömma omsorg om mig genom hela livet. Dopet är en grund för frälsningen, evangeliets intåg i hjärtat.

Som lutheran vet jag, att jag inte har något eget att komma med, utan hela mitt liv lever jag genom honom som varje dag förlåter mig alla mina

synder, svarar på mina böner och styrker mig till nytt hopp och ny tro då allt ser becksvalt ut.

Det är därför jag är lutheran, för att han har kallat mig – inte på grund av Martin Luther. Och en dag då Jesus återvänder till jorden och samlar alla sina heliga kring sig, de som har blivit tvättade rena i lammets blod, då vet jag, att jag inte kommer kunna göra något annat än att böja mig ner inför tronen och med alla andra kristna bekänna det: ”det var du som gjorde det, Herre, inte jag.”

LÄHETYSTYÖSSÄ JAPANILAISESSA PAPPISSEMINAARISSA

📷 HARRI HUOVINEN

”Teettekö te Lähetyshiippakunnassa lainkaan ulkolähetystyötä?” Näin joku kysyy. Tekisi mieli vastata: teemme! Samalla mieleen voi tosin tulla: miten meidän vaatimattomat resurssimme antaisivat myöten mennä kaikkeen maailmaan ja tehdä kaikki kansat Kristuksen opetuslapsiksi? Ainakin yksi vastaus tähän kysymykseen on teologisessa koulutustyössä, johon meille on avattu ovia jo eri puolilla maailmaa.

VARHAISTA KIRKKO- OPPIA TULEVAISUUDEN KIRKONRAKENTAJILLE

Syyskuussa sain osallistua teologien kouluttamiseen Japanissa, Koben luterilaisessa teologisessa seminaarissa, jonne Samuelin seurakunta ja Lähetyshiippakunta lähettivät minut kolmeksi viikoksi. Tuo Kaukoidän ihana maa, Koben kaupunki sekä monet paikalliset kristityt olivat entiselle (?) lähetille jo ennestään tuttuja. Lisäksi olin jo pari vuotta sitten saanut palvella seminaarissa vierailevana luennoitsijana.

Tätä toista opetusmatkaani silmäläpitäen seminaarin rehtori, tohtori *Makito Masaki* ja dekaani *Shinji Ishizaki* pyysivät minulta luentosarjaa varhaisen kirkon historiasta. Kymmenen luennon ajan saimmekin opiskelijoiden kanssa perehtyä neljän ensimmäisen vuosisadan suuriin itäisiin teologeihin sekä heidän opetukseensa siitä, mitä kirkko on. Samalla peilasimme näitä teemoja tunnustukselliseen luterilaiseen opetukseen. Totesimme, että luterilainen oppi ja elämä ovat lopulta sitä samaa ikaikaista kristillistä oppia ja elämää, jota jo varhaiset isät monin paikoin oikein opettivat ja elivät. Pohdimme myös, minkälaisia asioita kirkkoisat voisivat opettaa seurakunnan rakentajille nykyajan Japanissa.

TEOLOGISEN KOULUTUSTYÖN MAHDOLLISUUKSIA

Nousevan auringon maassa kristittyjen vähäinen määrä näkyy myös teologian opiskelijoiden määrässä: luen-

noille osallistui opiskelijoita seminaarin kaikilta vuosikursseilta, yhteensä kuusi henkeä. Osa heistä oli opintojensa loppusuoralla, valmistumassa kohta Länsi-Japanin evankelisluterilaisen kirkon työhön, kolme miestä pastoreiksi, yksi nainen diakonissaksi. Muut kaksi olivat vielä opintojensa alkuvaiheessa, toinen heistä hankkimassa koulutusta työhön ei-luterilaisessa kotiseurakunnassaan.

Viimeksi mainittuun seikkaan liittyy yksi Kobessa tehtävän teologikoulutuksen mahdollisuuksista: Japanin lukuisten pappisseminaarien joukossa juuri Koben seminaarilla on hyvä maine kouluna, joka tarjoaa vahvaa raamatullista opetusta. Sen vuoksi monenlaiset protestanttiset kirkkokunnat lähettävät pappiskokelaitaan sinne oppiin. Professori Masakin luotsaamassa, tinkimättömän luterilaisessa ja iloisessa opetuskulttuurissa moni opiskelija on löytänyt selvän luterilaisen identiteetin.

Monet niistäkin, jotka ovat valmistuttuaan palanneet omien kirkkokuntien työhön, arvostavat uskonpuhdistuksen aarteistoa korkealle. Eräskin tuntemani helluntaipastori opettaa seurakunnalleen Lutherin Vähää katekismusta. Myös yksi tämänkertaisen kurssini tunnoisimmista opiskelijoista oli juuri yleisprotestanttisesta kirkosta tullut herrasmies. Hän saapui jokaiselle luennolle tunnustuskirjat mukanaan ja mielellään luki sieltä lainauksia ääneen. Vaikka opiskelijoita siis on vähän, resurssit vaatimattomat ja vielä monioppisuuskin vaivaa Japanin kristittyjen pientä joukkoa, Jumalan kirkas sana tekee kuitenkin työtään.

Tässä lähetystyön muodossa on

Darin Storkson LCMS:n presidentin kansliasta, keskellä professori Makito Masaki, oikealla Harri Huovinen.

myös muita hyviä puolia: Lyhytaikaiset opetusmatkat vaativat vain murto-osan niistä varoista, joita tarvitaan lähettien pitämiseen pitkäaikaisessa työssä ulkomailla. Lisäksi tällaisen työmuodon myötä voidaan rajalliset voimavarat kohdentaa suoraan paikallisten kristittyjen varustamiseen niin, että he voivat itse keskittyä seurakunnan rakennustyöhön oman kansansa keskuudessa. Lopulta näin voidaan myös osallistua sen painavan vastuun jakamiseen, joka ulkomaisille veljillemme on annettu heidän maanmies-
tensä opettamiseksi.

LÄHETYSTYÖ JATKUKOON!

Laajan luentosarjan valmistaminen seurakuntatyön ohella ja Kaukoidän kauniilla kielellä oli tälläkin kertaa oma puolen vuoden urakkansa. Samalla se oli valtavan mielekäästä: Jumalan sana ei palaa tyhjänä Japanisakaan! Lisäksi projekti tarjosi hyvän mahdollisuuden kerätä materiaalia aiheesta, josta riittää opetettavaa kotimaassakin, jos Jumala suo. Suuri ilon aihe oli myös rehtori Masakin monessa yhteydessä esittämä toive: he haluavat jatkaa yhteistyötä Lähetyshiippakunnan kanssa, jopa säännöllisesti, mikäli mahdollista.

Jos meiltä siis kysytään, saamme vastata rohkeasti: Lähetyshiippakunnassa me teemme lähetystyötä paitsi kotimaassa myös ulkomailla!

"Hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2:20)

Ajattele, mitä Paavali uskaltaa tässä sanoa itsestään! Minä, Paavali, olen Jeesukselle niin rakas, että hän minun tähteni luopui taivaasta ja syntyi ihmiseksi maailmaan. Minä, Paavali, olen Kristukselle niin rakas, että hän minun tähteni tuli pilkatuksi, ruoskituksi, syljetyksi ja otti naulat käsiinsä sekä jalkoihinsa. Minä, Paavali, olen Vapahtajalle niin rakas, että hän ristillä taisteli puolestani ja antoi henkensä pelastaakseen minut.

Paavali näyttää ajattelevan, että vaikka koko muu ihmiskunta olisi ollut vanhurskas ja hän yksin ainoana syntisenä olisi tehnyt matkaa kadotukseen, silti Kristus olisi tullut häntä varten. Näin usko puhuu. Se omistaa kaikki Jumalan lupaukset rohkeasti itselleen.

Tämä Paavalin sana rohkaiskoon sinuakin. Tiedätkö, sinulla on Vapahtaja, joka on rakastanut sinua ja antanut itsensä sinun edestäsi. Älä koskaan elämässäsi suostu uskomaan Jeesuksesta mitään muuta.

Jos joudut elämässäsi kokemaan ahdistusta, sairautta tai kipeitä ihmissuhteita, älä silti luule Jeesuksen sinua hylänneen. Ei hän voisi sinua unohtaa tai jättää yksin, sillä hän rakastaa sinua ja on antanut henkensä sinun edestäsi.

Tai jos lankeat syntiin pettyen omaan vaellukseesi kristittynä ja joudut kamppailemaan hirmuisten omantunnon syytösten alla, älä silloin erehdy uskomaan, ettei Jeesukselta enää riittäisi armoa sinulle tai että hän sinut haluaisi tuomita ja kadottaa. Ei hän halua sinua rangaista, sillä hän rakastaa sinua ja on antanut henkensä sinun edestäsi.

Tai jos rikkinäisen elämänhistoriasi tähden tunnet itsessäsi arvottomuutta ja sinun on vaikea tulla toisten ihmisten yhteyteen, älä silloinkaan suostu uskomaan, että Jeesus sinua häpeäisi tai näkisi elämäsi arvottomana. Ei näe, sillä sinä olet hänelle taivasta kalliimpi aarre. Hän rakastaa sinua ja antoi henkensä edestäsi.

Hartaus on otettu pian ilmestyvästä Lähetyshiippakunnan pastorien kirjoittamasta hartauskirjasta

SYNTISTEN SAIRAALAA PARIKKALAAAN RAKENTAMASSA

📖 JONI AHONEN

Parikkalan Helenansaaressa ensimmäinen messu on päättynyt, ja vastuunkantajia puuhaillee korjaamassa messutilaa. Heidän joukossaan ovat Harri ja Liisa Hernesmaa, jotka ovat olleet aloittamassa messutoimintaa Parikkalassa. Kysyin heiltä, millaisen matkan he ovat tehneet luterilaiseen uskoon ja miksi he ovat nyt perustamassa omaa seurakuntaa Parikkalaan.

LAPSUUDEN SEURAKUNTAYHTEYS JÄI TAKA-ALALLE

– Tuhlaajapoikakuva on varmaan aika hyvä, Harri luonnehtii hengellistä matkaansa.

Sekä Harri että Liisa kasvoivat uskovassa kodissa. Ajan myötä usko ja seurakunta jäivät kuitenkin taka-alalle.

– Kavereiden kanssa mentiin sinne, missä nuoret on. Seurakunnan tilaisuudet kiinnostivat, mutta ei ollut rohkeutta mennä, koska kaverit eivät siellä käyneet, muistelee Harri.

Liisa kertoo kotipaikkakunnalta muuton muuttaneen myös elämää.

– Opiskeluaikana lähdin toiselle paikkakunnalle. Sieltähän varmaan ne toiset kaverit löytyivät ja toisenlainen elämä. Tietynlailla tieto siitä, että Jumala on ja paha mieli siitä, että ei pitäisi tehdä näin tai elää näin, oli koko ajan, Liisa kertoo.

”JUMALA ON MEIHIN ARMOA TUHLANNUT”

Aktiomatka Israeliin oli Liisalle käännekohta.

– Siellä tajusin, että miten minä voin olla täällä evankeliumia kertomassa, jos minulla ei ole omatkaan asiat kunnossa.

Synnintunnon kautta alkoi armokin selkiytyä. Tärkeä kohta oli Luuk. 7, jossa Jeesus sanoo syntisestä naisesta: ”Tämän paljot synnit ovat anteeksiantetut”. Savonlinnalainen pappi kehotti

ti lukemaan tekstin minämuodossa.

– Se oli tosi kolahtava kohta, että Jeesus tarkoittaa tämän minulle henkilökohtaisesti, Liisa muistelee.

Myös Harrilla lapsenuskos säilyi takaraivossa.

– Aina on se lapsuuden usko siellä ollut ja tiennyt, että Jumala on olemassa.

Harri kertoo tustuneensa pian uskontielle palattuaan helluntailaisuuteen ja harkinneensa uudeleen kastamistakin.

– Tuntui että siellä helluntailaisuudessa ollaan oikeasti uskovia ja otetaan tosissaan uskonasiat, Harri muistelee aikaa noin kymmenen vuotta sitten.

Raamatun äärellä kuitenkin varmistui, ettei toista kastetta tarvita. Kastekysymys johdatti myös pohtimaan synnin ja armon merkitystä.

– Sitä kautta löysin takaisin evankeliseen yhteyteen. Me ollaan osoitus siitä, miten paljon Jumalalla on armoa ja miten paljon Jumala on meihin armoa tuhlanut, Harri summaa.

”PITÄÄHÄN TÄMÄ OLLA TARJOLLA KAIKILLE”

Nyt Hernesmaan perhe asuu Parikkalassa. Harri tekee töitä ambulanssissa. Myös Liisa on hoitoalalla. Jumalanpalveluksissa perhe tapasi käydä paikallisseurakunnassa, mutta yhteys siellä tuntui aina vajaalta virkakysymyksen tähden.

– Me jouduttiin kuitenkin väistelemään naispappeja. Se yhteys oli py-

Hernesmaat ovat mukana rakentamassa Lähetyshiipakunnan seurakuntaa omalle paikkakunnalleen.

hästä riippuvainen –eihän se ole mitään todellista yhteyttä, Harri miettii.

Perhe liittyi osaksi Joosuan seurakuntaa Imatralla. Matkan pituus ja huoli kotipaikkakunnasta sai kuitenkin ajattelemaan myös mahdollisuutta omasta seurakunnasta.

– Pitäähän tämä olla tarjolla kaikille, ja kaikille ei ole mahdollista lähteä pidemmälle messumatkalle.

–Tiedetään, että on paljon ihmisiä, jotka ovat jääneet kodittomiksi kansankirkosta, Harri toteaa.

Keväällä 2017 pidettyjen tuntu-merkkiluentoja kautta vahvistui tahto omasta seurakunnasta. Ensimmäisen messun jälkeen Liisalla ja Harrilla on mielessä kiitollisuus seurakunnasta ja jumalanpalveluksesta.

– Se, että saa kuulla olevansa syntinen ja armahdettu, on tärkeää jumalanpalveluksessa, Liisa muotoilee.

– Kyllähän se säännöllinen jumalanpalveluselämä kantaa ihmistä. Seurakunta on syntisten sairaala, tiivistää Harri.